

Premiat cu Medalia de Aur, în cadrul *Wishing Shelf*
Book Awards din 2014

J.M. Forster

SĂRIND
PRIN UMBRE

corint junior

J.M. Forster

SĂRIND
PRIN UMBRE

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

corint^vjunior

*Pentru Ben, Louis și Giles.
Cu dragoste.*

Capitolul patru

În seara următoare, Jack se afla din nou pe acoperișuri. Soarele, care era deja destul de jos, se ițea pe după marea de coșuri. Cerul de un portocaliu intens sângera prin norii care se întunecau, lăsând în urmă un mănunchi de vânătași mov. Printre umbrele lunguiete care-l înconjurau, Jack făcu un salt pe un parapet, scrutând marea de acoperișuri. Așteptase toată ziua momentul acesta și plănuia să savureze fiecare clipă prețioasă.

Nu trecură nici zece secunde și zări ceva cu coada ochiului. Sau mai degrabă pe cineva. O siluetă încovoiată, îmbrăcată în negru. Beth stătea sprijinită cu spatele de unul dintre cele mai înalte coșuri, cu rucsacul lângă ea. Văzând-o, băiatul se simți iritat. Oare se ținea după el? Apoi observă că avea capul îngropat în mâini și că umerii i se zguduiau.

Jack ezită. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau problemele altcuiva. Dar nu avea cum s-o lase acolo, atât de supărată. Se apropie încet de silueta ei ghemuită. Întinse o mână și o atinse ușor pe umăr. Fata sări aproape ca arsă.

— De ce te furișezi prin spatele meu? șuieră ea, ștergându-se frenetic la ochi.

Amestecul de machiaj alb-negru îi colorase fața într-un gri sinistru.

— Scuze! spuse el. Ești bine?

— Ți se pare că sunt bine?

Băiatul dădu din umeri și făcu stânga-mprejur. Dacă așa se gândea să se poarte, chiar că era inutil să-și bată capul cu ea. Avea lucruri mai bune de făcut cu timpul lui, cum ar fi să sară prin umbre.

— Am pierdut ceva, dacă te interesează atât de tare, spuse ea. Acum ești mulțumit?

Inima îi zvâcni neplăcut în piept. Nu asta fusese planul lui când plecase de acasă, să-și bată capul cu o isterică în haine goth.

— Scuze! zise el din nou.

Se bâțâia stingher de pe un picior pe altul, așteptând să mai zică și ea ceva. Dar fata nu zise nimic, se mulțumi doar să-și mai ștergă o dată lacrimile, apoi rămase cu ochii holbați la el.

— Te-ai tăiat.

Băiatul se uită la rana care se ițea furioasă pe dosul mâinii. Se prelungea de la baza osoasă a degetului arătător până la încheietură. Deasupra ei se formase o coajă maronie, pe care probabil și-o smulsese când urcase, așa că sângera încet. Nu era tocmai o prveliște plăcută.

— Uite! Trebuie să o menții curată, zise Beth și scoase o sticlă din rucsac.

Turnă apă peste plagă, iar Jack se strâmbă fără să vrea. Apoi fata mai scotoci o dată prin rucsac și scoase ceva ce semăna cu o minitrusă de prim ajutor. Rupse cu grijă un plasture și-l puse peste rană.

— Eu ți-am spus că e periculos să alergi pe acoperișuri.

— Nu pe acoperiș m-am lovit.

Beth îi dădu sticla ei cu apă, iar el luă o gură.

— Acum n-o să mă lași cu ochii-n soare, nu? spuse ea și se aplecă să se uite mai de-aproape la fața lui de sub glugă. Are legătură cu mizeria asta slinoasă de pe tine?

Jack încuviință dn cap. Apoi, aproape fără să vrea, își dădu drumul la gură pe nerăsuflăte. Era ca și cum îl agitase cineva ca pe-o sticlă de suc acidulat și apoi desfăcuse capacul. Cuvintele explodau din gura lui cu o forță de neoprit – săptămâni, luni întregi de griji reduse la tăcere erau acum eliberate ca un torent –, totul despre alergia lui la lumina soarelui

și pomada unsuroasă cu care trebuia să-și dea ca să nu-i ardă pielea.

— Ah, am citit despre asta, spuse Beth. Într-o revistă. Cum se cheamă? Foto... ceva.

— Fotosensibilitate.

În mod normal, lui Jack nu-i plăcea să vorbească despre boala lui. De fiecare dată când o făcea, oamenii ascultau un pic, apoi se făceau nevăzuți, de parcă le era frică să nu ia și ei. Spre ușurarea lui, Beth nu era așa. Nu urma să scuze grăbite că trebuie să plece. Nici ștergeri de mână pe ascuns, ca și cum atinsese ceva respingător. Fata îl ascultă, îi puse întrebări, și atât.

— O am de când eram bebeluș, spuse el, examinându-și platurile. Doctorii au încercat orice, dar sunt alergic la toate tratamentele lor. Tatăl meu e cercetător și mi-a făcut o loțiune de soare specială, o chestie super-puternică, dar care pentru pielea mea e bună. Îmi mai câștigă niște timp, câteva minute în plus în care pot să stau în soare fără să mă ard.

Pe măsură ce vorbea, mâna bandajată începu să-l mănânce îngrozitor și Jack simți cum îl cuprinde deznădejdea.

— Acum nu mai funcționează, boala mea de piele a luat-o razna, iar tata a plecat de acasă. Habar n-am pe unde e.

— De ce nu te duci să-l cauți? zise Beth, ridicându-se în picioare și aruncându-și rucsacul în spate. Înainte să fie prea târziu. Te ajut eu dacă vrei! strigă ea, privind-l peste umăr. N-am altceva de făcut vara asta.

Jack se ținu după ea.

— N... nu, e-n regulă.

Băiatul nu se mai simțea în apele lui. Nu era obișnuit ca oamenii să fie prietenoși cu el, mai ales când de-abia îi cunoscuse. Și, în plus, nu era convins că tata voia să fie găsit.

— Care e problema? zise Beth, oprindu-se, și se întoarse cu fața la el, fixându-l cu privirea.

— Niciuna, răspunse el, dorindu-și să nu fi deschis niciodată gura aia mare, ca să-i turuie totul despre problemele lui.

— Uite ce e, nu ești singurul care se plictisește. Eu m-am mutat aici acum câteva săptămâni; ești prima persoană cu care am stat de vorbă până acum. Ai nevoie de ajutor ca să-l găsești pe tatăl tău, iar eu mă ofer să te ajut. Dar dacă nu vrei ajutorul meu...

Beth îl privi, cu mâinile în șold, cum făcea mama atunci când o enerva cu ceva.

Ce-ar fi putut zice? Că nu o cunoștea destul de bine ca să petreacă timp împreună? Nu suna prea convingător. Cum altfel să ajungi să cunoști oamenii dacă nu petreci timp cu ei? Să îi spună că prezența

ei îl speria? Asta era de-a dreptul jalnic. Se plângea mereu că nu are prieteni, și uite aici pe cineva care îi oferea prietenia! De ce nu voia să profite de ocazia asta? Pentru că era un fraier. Deschise gura ca să vorbească, dar Beth i-o luă deja înainte:

— Ai putea măcar să mă înveți și pe mine să sar prin umbre, zise ea. Îmi ești dator.

Jack trase scurt aer în piept.

— Nici vorbă!

Sigur, îi salvase viața și îl ascultase vorbind despre problemele lui, dar acoperișul era oaza *lui* de siguranță. Săriturile prin umbre erau doar ale *lui*. Nu se simțea pregătit să împartă asta cu nimeni. Scormoni prin minte, încercând să găsească o scuză, un motiv care s-o facă să renunțe la subiect.

— Trebuie să exersezi o grămadă. Și îți trebuie forță.

— Crezi că nu sunt suficient de puternică?

Băiatul își aminti cum îl înșfăcase de mână și-l trăsese înapoi de pe marginea acoperișului. Simți cum îi iau foc obrazii.

— Dacă tu poți, pot și eu, zise ea.

— Nu-i chiar așa.

— De ce? întrebă Beth, pe un ton rece.

Băiatul nu răspunse.

Cinci minute mai târziu, stătea ghemuit, alături de Beth, la baza uneia dintre pantele abrupte.

Deasupra lor tronau semeț coșurile de fum decorate cu ornamente de piatră care dominau peisajul victorian.

— N-o să poți sări cu chestia aia în spate, zise el, arătând cu degetul spre rucsacul fetei. O să te tragă în jos.

— Sunt obișnuită. Rucsacul vine cu mine! replică Beth, iar din ochii ei negri săriră scânteii.

Băiatul ridică din umeri. Trebuia să se convingă singură de asta. Începu să execute o serie de mișcări pe care să le poată reproduce și ea.

Se lansă în sus pe-o pantă abruptă, oprindu-se în umbra unui coș de fum. Apoi alunecă în jos, folosindu-se de parapet ca să se oprească la margine. Se întoarse și rămase cu gura căscată de uimire când o văzu pe Beth, care glisa spre el. Băiatul o luă la goană spre următorul petic de umbră. În fața lui, acoperișul se aplatiza și se termina cu un zid de cărămidă, care făcea o umbră imensă. Țâșni înainte, sărind și răsucindu-se în același timp. Piciorul lui drept se desprinse de pe zid și-l propulsă peste parapetul îngust din stânga. Apoi, cu brațele larg deschise, făcu un salt peste un zid de beton, ajutându-se de mâini pentru elan. Se opri pe partea cealaltă, așteptând ca Beth să-l prindă din urmă.

— Câtă adrenalină! găfâi ea, în timp ce sărea ca să i se alătore în conul de umbră. Își dădu grăbită

deoparte părul care îi căzuse în ochi, adăugând: Iar tu ești genial la asta.

Jack își întoarse privirea. Sperase în secret că fetei n-o să-i placă deloc să sară printre umbre. Dar, așa cum avea el întotdeauna noroc, ei îi plăcea la nebunie.

Se cățărara pe zidul care separa acoperișul de clădirea vecină și aterizara pe partea cealaltă. Vreo două șezlonguri în dungi și o lădiță pusă inversă improvizau un fel de terasă pe acoperișul plat. Soarele apusese aproape de tot acum. Umbrele alungite ale clădirii de vizavi se întindeau pe terasa improvizată. În spatele ei era o fereastră glisantă, cu ochiul de jos ridicat. Câteva doze de bere zăceau aruncate pe lângă șezlonguri, iar din interiorul clădirii se auzeau râsete înfundate și muzică.

— Haide! zise ea. Spre exasperarea lui Jack, fata se îndreptase către cel mai apropiat șezlong și se trântise în el, scoțându-și sticla de apă din rucsac, pe care o agită spre el, și zise: Hai, ce mai aștepți?

Băiatul se apropie și-și trase un șezlong mai la umbră, aruncând o privire spre fereastră.

— Relaxează-te! Dacă ies proprietarii, ne mutăm, zise ea și luă o gură de apă. De ce nu-i spui mamei tale despre problemele cu pielea? Ar putea să te ajute să-l găsești pe tatăl tău. Sau ar putea să vorbească cu un alt doctor, să te examineze.

Jack pufni.

— M-am săturat de doctori care mă examinează și mă analizează de parcă aș fi un cobai pe care să-și testeze cele mai noi medicamente. În plus, o să aflu destul de curând. Dacă situația se înrăutățește, nu voi mai putea să mă ascund...

— Voi car' mai sunteți?

Jack tresări la auzul vocii iritate. La fereastră apăru un băiat cu părul castaniu, tuns scurt, care îl privea mânios, cu un surâs disprețuitor pe buze. Fruntea îi era bombată; avea sprâncene groase, iar ochii erau doar niște găuri negre, adâncite în față. Umeri largi și pătrați îi încadrau maxilarul, iar gâtul era ca și inexistent, mascat de un corp musculos. Părea mai mare decât ei, poate de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Indiferent ce vârstă avea, era de-a dreptul imens!

Jack sări în picioare, trăgând-o pe Beth după el. Își umezi buzele, care se uscaseră și erau acum ca un șmirghel. Începuse să îl ia cu rău de undeva din adâncul stomacului.

— Noi tocmai plecam, zise.

Băiatul sări pe geam. Veni spre ei cu pași apăsați și se opri, holbându-se mai întâi la Jack, apoi la Beth, strâmbându-se a lehamite.

— Ce-i cu fața asta? o întrebă el pe Beth, pe un ton nepoliticos.

— Dar cu fața ta ce e? îi răspunse ea.

— Cum ați ajuns aici, sus?

Băiatul se uită în aer, de parcă picaseră din cer.

— Și ce-ți pasă ție? spuse Beth.

Jack o luă prudent de braț. Fata tresări la atingerea lui.

— Țsta nu-i acoperișul vostru, așa că vaea!

Băiatul făcu un pas spre ea. Din reflex, Jack se dădu un pas înapoi, trăgând-o și pe Beth după el. Întoarse capul ca să-i vadă fața. Era imobilă, în afară de pulsul aproape insesizabil din falcă, iar pumnii îi avea încleștați.

Înăuntru muzica se opri și o voce de femeie întrerupse tăcerea.

— Kai! Unde ești? Am mai găsit bere.

Jack o smuci de mână pe Beth.

— Hai să plecăm!

— Nimeni nu-mi spune mie ce să fac, zise ea.

— Totuși are dreptate. Țsta e acoperișul lui.

Beth pufni, dar îl lăsă s-o conducă înapoi pe unde veniseră. Jack întoarse capul în spate în timp ce se cățarau pe zid. Băiatul pe nume Kai încă mai era pe terasă, fixându-i cu privirea.

— Țăă, Beth, ar fi cazul s-o luăm la fugă, zise el când îl văzu pe Kai luând-o brusc după ei.

Jack nu mai așteptă să vadă dacă acesta putea sau nu să escaladeze zidul. Se aruncă direct de pe el.

După ce ateriză cu ambii genunchi flexați, se rostogoli, folosindu-și umărul ca să-și ia avânt pe picioare. Beth ateriză stângaci lângă el.

— Du-te înapoi pe acoperișul de la depozit! spuse el, gâfâind. O să-l fac eu să ne piardă urma.

O văzu pe Beth dispărând dincolo de următorul parapet și se puse pe așteptat. Câteva clipe mai târziu, deasupra zidului se ivi cineva. Jack se întoarse și o luă în direcția opusă. Se vâri pe după o bară de metal, sări peste un zid mititel și se făcu nevăzut pe o pantă. Țipetele ascuțite ale băiatului îl urmăreau. Se ascunse după un coș de fum. Sângele îi zumzăia în vene din pricina emoției pe care i-o stârnise cursa. Fața îi era plină de broboane de sudoare; le șterse cu mâneca.

Își iți capul de după horn și îl zări pe Kai. Era jos și se uita primprejur, cu sprâncenele stufoase încruntate. Jack zâmbi. Mai mult ca sigur, băiatul îl credea dispărut fără urmă. Așteptă. Apoi, când nu mai auzi nimic, se ridică în picioare și se întoarse înapoi pe acoperișul de la depozit.

— L-am pierdut, zise el, tolânindu-se pe țigle.

Mușchii, care îi fuseseră întinși la maximum, îi pulsau.

— Scuze c-am exagerat! Urăsc bătaușii, spuse Beth. Dar cu săriturile m-am distrat foarte tare. Putem să mai sărim?

— E prea târziu! Iar pentru mine a fost destul, spuse Jack, simțind dintr-odată cum osteneala îl învăluie ca o pelerină groasă.

Da, se distrase scăpând de Kai, dar acesta putea foarte bine să-i aștepte la cotitură pe undeva. Iar înverșunarea lui Beth îl storsese de toată energia. Fata părea să se dea peste cap ca să stârnească o ceartă, în timp ce el se străduia s-o evite.

Gânduri neliniștite puseră stăpânire pe el atunci când o luară înapoi pe sus. Acoperișurile fuseseră oaza lui de liniște. Un loc unde să se retragă atunci când viața era grea. Când îl înnebunea mâncărimea pielii și trebuia să evadeze din apartament. Însă regulile jocului se schimbaseră de când el și Beth săriseră împreună prin prima lor umbră. Asta însemna că trebuia să împartă acest refugiu cu ea. Iar acum, că fata îi atrăsese atenția și lui Kai, cine știe cât de sigur mai putea fi acolo sus?

Dar Jack se săturase să fie singur. Își dorea de ani buni o prietenie, iar Beth i-o oferise – la pachet cu firea ei aprigă și temperamentul impulsiv.

— Auzi, ai vrea să vii mâine pe la mine?

Cuvintele îi scăpară rapid, înainte să apuce să se răzgândească.

Beth dădu din umeri.

— Credeam că nu vrei să ai de-a face cu mine.

— Scuze! Nu sunt obișnuit ca oamenii să fie atât de prietenoși cu mine.

Beth ridică iar din umeri, de parcă prea puțin îi păsa, apoi oftă.

— Viața e așa de scurtă!

Jack tocmai se pregătea s-o întrebe ce voia să spună, când buzele negre ale fetei se ridicară la colțuri și pe fața ei apărură o tentativă de zâmbet.

— Cathy zicea ceva despre cumpărături, ceva legat de o uniformă pentru școală, dar o să mă furișez afară înainte să mă prindă.

— Cine e Cathy? Întrebă Jack. Mama ta?

Urmă o pauză. Beth nu părea să fie în largul ei.

— Mm, nu chiar. Ar trebui să știi ceva despre mine.

ADEVĂRUL SE GĂSEȘTE PE UNDEVA... DAR CÂT DE SUS E JACK DISPUS SĂ SARĂ PENTRU A-L GĂSI?

Alergia la soare îl forțează pe Jack Phillips să rămână în umbră, singur și predispus la răni ce-i pun viața în pericol de fiecare dată când pășește în lumină. Săriturile pe acoperișuri la apus îl fac să simtă că trăiește. Că e liber.

Boala lui Jack se agravează brusc, iar singurul care îl poate salva este tatăl său, de profesie om de știință, care a dispărut. Băiatul și noua lui prietenă, Beth, se îmbarcă într-o cursă neobișnuită după indicii din trecutul savantului, dar cei doi nu au habar despre ce urmează să descopere. Sunt bombardatți la fiecare pas de zvonuri șocante și secrete întunecate.

Pe acoperișuri, Jack e neînfricat. Își va găsi însă curajul să înfrunte adevărul?

10+

ISBN: 978-973-128-893-2

9 789731 288932

www.corintjunior.ro